

АБОНАМЕНТИ:

Въ стария, за 6 м. — 7 л.
Въ новия, за 12 м. — 14 л.
Единъ брой 10 ст.

ВЪСТНИКЪ ДОБРУДЖА

ОРГАНЪ НА ЦЕНТРАЛНИЯ ДОБРУДЖАНСКИ

Излиза понеделникъ, сряда и петък

ОБЯВЛЕНИЯ:

На IV стр. 15 ст. на кв. см

Адресъ:

Дирекция на в. „Добруджа“

Ва

Градската библиотека

251

Мемоарътъ на добруджанци. — Положението по бойните фронтове. — Дѣлото на съюза, — Нашата анкета. — Еникъ-ойци и Главнокомандующия. — Завърналитъ се заточеници. — Германия и обединението ни. — По въпроса за мира. — Ромъния и Бесарабия. — Добруджанци и финландци и пр.

До прѣдставителитъ на държавитъ, призвани да въдворятъ миръ между народитъ.

М Е М О А Р Ъ

отъ Прѣдставителитъ на Добруджа.

(Продължение)

VII

Тая цѣль рожнитъ прѣдлагаха съ всички свои обществено-политически мѣропрѣятия въ Добруджа: и съ потъпяването на черковно-просвѣтната свобода, и съ ограбването на частната поземлена собственост, и съ принудителната колонизация на ромънски елементи, и съ всички насилия и несправди, които извършваха надъ мѣстното население.

6. Днесъ, за да оправдае своитъ нови претенции, Ромъния твърди, че е успѣла да придаде „ромънски характеръ и чувства“ на добруджанското население. За доказателство на своитъ твърдения тя посочва дори пѣрни Миствата, обаче, е по друга: ромънитъ, дѣйствително, успѣха да „ромънизиратъ“ Добруджа, но само на книга, като записаха въ своитъ статистики като ромънско-големъ частъ отъ българското население въ Добруджа. При това трѣбва да забѣлимъ, че статистическитъ данни, които се даватъ отъ ромънски източници за народността на добруджанското население, не тр изхождатъ отъ ромънската дирекция на статистиката. Въ годишникитъ на последната, както и въ всички други нейни публикации, се даватъ статистически данни за въпроизводството, поданството, семейното положение и грамотността на населението въ Ромъния, но не и за неговата народност. Ромъния, до колкото знаемъ, е единствената държава въ Европа, която не участва въ международната конференция за събиране статистически данни, споредъ която всѣка отъ държавитъ, които сж и подписали, трѣбва по опрѣдѣленъ строгонаученъ методъ да събира и дава статистически данни и за етническото население.

Официална ромънска статистика за народността на добруджанското население до сегѣ е давана само въ годишникитъ отчети на префектитъ съ явна политическа цѣль, да се докаже, че Добруджа постепенно, отъ година на година, все повече и повече се ромънизира.

Начинътъ, по който тя е събирана и съставяна, има нищо общо съ общоприятитъ методи на обективната, строго научната статистика. Нейнитъ данни сж извлечени изъ обмислитъ съможни книги, въ които всички дѣца, раждани слѣдъ 1878 г. въ Добруджа, сж внесени като ромъни, макаръ че родителитъ нѣ сж отъ българска народност. Ние при това ще цѣль купъ отъ официални „актове за раждане“, въ които и ще да се види тая явна фалшификация на истината.

Но и безъ това, тя може да бѣде констатирана и чрезъ просто сравнение на статистическитъ данни, дадени въ годишникитъ отчети на добруджанскитъ ромънски префекти отъ 1880 г. до 1916 г. Ето и сѣмъ села прѣзъ различни врѣмѣна въ тия таблици сж показани ту като български, ту като ромънски, ту като гатаузки, ту като такива съ смѣсено население, макаръ че въ тѣхъ не е ставало никакво прѣсѣляване или изселване на населението.

И до сега за народността на населението въ Добруджа не съществувала една безпристрастна ста-

тистика, въз основа на която могатъ да се правятъ извѣстно обективни заключения за социалния етнически обрѣтъ на тая страна. Но ако такива данни не съществуватъ, има достатъчно факти, които краснорѣчиво и уѣдѣтелно говорятъ, че добруджанското население въ голѣмото си мнозинство не „чувства и не мисли ромънски“. Фактътъ, че до послѣдния денъ на своето владичество ромънитъ управляваха Добруджа съ изключителни закони, че никога не признаха добруджанскитъ жители за пълноправни граждани на Ромъния, че прѣзъ сегашната война отвлѣкоха въ изпъване и бѣдствие като граждански пѣнници и заложници повече отъ 25,000 добруджански жени, дѣца, мъже и немощни старци, че третираха добруджанското население като неприателско и извършиха безброй издевателства и жестокости надъ него, — тоя фактъ само достатъчно категорично отрича истинността на всички твърдения, че Добруджа е ромънизирана страна, защото, ако тя бѣше такава, тия безсмислени дѣла не щѣха да бѣдатъ извършени.

Независимо отъ това, сегашнитъ ромънски твърдения се отричатъ и отъ безпристрастнитъ признаци на изключително добросъвестни ромънски публицисти и учени, които прѣзъ последнитъ дѣцъ десетилѣтия изнесоха прѣдъ ромънското общество въ свои научни трудове истината върху характера, чувствата, желанията и стремленията на добруджанското население. Ромънскиятъ географъ Григоре Данеску въ своитъ дѣцъ голѣми географски, статистически и исторически рѣчици за Тулчанска и Кюстенджанска окръжия — рѣчици, наградени отъ ромънското министерство на просвѣтата и въпроизводствата и отъ ромънско географско дружество — като излага етнографитъ на Добруджа, казва:

„Българитъ сж дошли по-рано отъ ромънитъ. Въ VII и VIII вѣкъ тѣ сж се заселили отъ дѣсна брѣга на Дунавъ чакъ до Черно-море. Тѣ съставляватъ чакъ до наши дни голѣмото мнозинство на полуострова. (Добруджа е единъ полуостровъ, и б.) Тѣ се занимаватъ съ земледѣлие, което е единъ отъ главнитъ източници за тѣхното забогатяване. Тѣхното земледѣлие е систематично и може да бѣде сравнено съ онова на германцитъ, които сж единственитъ нѣ сѣрници въ тая област. При това трѣбва да се добави и скотовѣдството нѣ, въ което тѣ работятъ по особено начинъ.“

Българитъ гледатъ съ криво око на ромънитъ, тѣ още мечтаятъ да видятъ Добруджа присъединена къмъ тѣхното отечество България. Сѣрѣно ромънскитъ власи сж малко непокорни, но нѣрѣтъ, звети своерѣчно, погрѣшиха на съюза, който нехаха да сключатъ съ другитъ народи съ противъ ромънитъ, и ги накараха да бѣдатъ покорни и послушни.“

Юристътъ Г. Н. Георгиу — Вѣрла въ една политическо-обществена студия пише: „Сѣверна Добруджа бѣ подъ властта на българското население. Вѣла

ритъ се считаха като въ своя държава и бѣха започнали да разполагатъ съ всичко и да се мислятъ за господаря на положението. Така, избирателнитъ списѣци, обмислитъ и окръжитъ събѣти се съставяха само отъ българи. Чиновникитъ всички бѣха българи. Българскитъ училища бѣха носѣвани отъ многобройни ученици и дори отъ дѣца на ромъни. Прѣдсѣтски комитети работѣха открито за пославанването на Добруджа“¹⁾.

7. Осѣнъ съ фалшиви статистически и съ безосновни твърдения днешна официална Ромъния се опитва да спечели съдѣйствието на Европа, за да вѣдози повторно своето владичество върху Добруджа, и съ доводи отъ по друго естество. Тя посочва, като главенъ аргументъ на своитъ претенции, стопанскитъ си интереси, които изисквали да има непрѣменно излазъ на Черно-море прѣзъ Кюстенджанското пристанище. Отстранена отъ Добруджа, тя щѣла да бѣде лишена отъ такъвъ излазъ и нейното правноразвитие щѣло да бѣде спънато и сѣрѣно.

(Осѣдѣ).

¹⁾ G. N. Gheorghiu Barla. Dobrogea 1898 p. 29.

Положението на бойнитъ фронтове.

Вюлетитъ отъ Шаба на Дѣйствующата армия за 16. II 1918 г.

Македонски фронтъ. Западно отъ Охридското езеро проточилиме съ огънь едно французско разузнавателно отѣделение: Въ околността на Битола и при източна Черна артилерийска стрѣла бѣше по-оживена; западно отъ Вардара нашата артилерия извърши нѣколко успѣшни огнени нападения по неприателскитъ позиции.

Добруджански фронтъ. Примирие.

Съюзнически свѣдѣния.

Западенъ воененъ театръ. Група армии на баварския прѣстолнаследникъ: Въ отѣлени сѣктори — артилерийска и миная дѣятелност. Отѣлени (съ единъ матроски полкъ, при едно разузнавателно нападение, юго-западно отъ Манекеневоре, взеха въ пленъ 2 офицери и 26 войника.

Група армии на германския прѣстолнаследникъ: Сѣверо-западно и източно отъ Реймъ — оживена разузнавателна дѣятелност отъ противната страна. Въ околността на Прима и юго-източно отъ Телюръ — оживени артилерийски боеве. Въ Горни Елзасъ, бойната дѣятелност, отъ войска на врѣме, се засилваше.

П о м о р е

Английското адмиралтейство съобщава, че една неприателска флотилия отъ голѣми торпедо-разрушители нападнаха внезапно английскитъ заградили п-рѣходи при Довъръ, пѣкои отъ които бѣха потопени. Неприателътъ се оттеглилъ, безъ да се ангажира въ бой.

П о в ъ з д у х а

Прѣзъ мѣсецъ януари, неприателскитъ въздушни бойни сили загубиха по германския фронтъ 20 прѣзързани балона и 151 аероплана, отъ които 67 паднаха прѣдъ нашитъ линии и другитъ — задъ тѣхъ. Ние сже загубили, прѣзъ сѣмъто врѣме, 68 аероплана и 4 прѣзързани балона.

¹⁾ Grigore C. Danescu. Dicționarul geografic, statistic și istoric al județului Tulcea 1896 p. 521. — Dicționarul geografic, statistic, economic și istoric al județului Constanța, București, 1897. p. 265.

Хр. Г. Попов.

ДЕЛОТО НА СЪЮЗА.

Съюзването на великата европейска война, настъпва и за България момента, въ който трябва да се осъществи въкопния и идеалът, за който е прозвонил, въ редица войни, потоци кръв на най-добрият си синове и дала хиляди жертви — нейното обединение. То ва моментът изпунат, съдбата на България бие прѣдпрѣдена. Разпокъсаният български народъ рискува да не се види никога обединенъ въ границитѣ на едно отечество, а България — упизана, оскъбена и окъстрена — щѣше да продължава своето съществуване като държава, безъ да има възможност да развива всичкитѣ си пародни сили за процътаване и достигане до положението, което заслужава, тъй като стремжтѣ и за обединение щѣше да пасочи цѣлата народна енергия къмъ това и щѣше да прѣдизвиква често бури въ Балканитѣ, а съ това и въ Европа. Защото нищо не е по-мало за българския народъ отъ мисълта за пеговото обединение, за което той жертвува всичко.

По едно прѣдпопрѣделение на съдбата, българската държава е на центръ, мѣдѣто се облъскватъ интереситѣ на много народи.

Държавни ключа на пкти отъ континента за ориента, тя е прицѣпана точка на политиката на велики сили, които се сръматъ да иматъ тоя пктъ въ рацѣтѣ си. И често тя е била причина за направлението на политиката на тая или онаа велика държава.

Де като единъ сж искали да покровителствуватъ България и да я направятъ сила, за да послужи единъ денъ на интереситѣ имъ, други — желаяки да попрѣчатъ на това, сж вършили тъмко обратното — гледали сж да я отслабятъ, за което сж въкаси части отъ тѣлото ѝ, и сж ги давали на съседитѣ ѝ, съ цѣлъ да иматъ тѣхъ въ рацѣтѣ си. Политиката на държавитѣ се е мѣнила често; отъ покровителски на България сж ставали нейни неприятели и обратно. И всичкитѣ удари, които сж си насочвали голѣмитѣ сили, въ срѣзка на политиката си на балканитѣ, сж се стоварвали все на гърба на нещастната България. И винаги резултатътъ на нейнитѣ героически борби е билъ все сѣмжати: разпокъсаността ѝ, безъ да се гледа на правото и морала. Това е подхранвало апетита на нашитѣ съседѣ да очакватъ винаги, при смутовѣтѣ на балканитѣ, плячка отъ България.

Освободителната за България война въ 1887—78 год., която имаше благородната задача: да освободи и обедини българския народъ и която бие послѣдствие на реформиститѣ проекти на международната цариградска конференция отъ 1876 г. има тѣмко обратни резултати. Стремжтѣ на царска Русия да направи България оръжие за своитѣ завоевателни цѣли, прѣдизвика контрареволуцията на противнитѣ на това велика държава, и ние виждаме, освободената България разпокъсана отново и часта отъ нея оставена подъ по-грозно робство; Добруджа дадена на Румѣния, която цѣли 40 години третара населението ѝ, прѣдимио българско, най-варварски, и поморавско и нишавско на Сърбия, която не оставаше по нападѣ отъ Румѣния, стрѣмжтѣ се и двѣтѣ, съ всички сръдства, да обезличатъ българина въ тѣя области и да го прѣтопатѣ.

Доиде годината 1885, когато южна България обяви присѣдинението си къмъ сѣверна. Сама Турция, която то ва най-много засѣгаше, призна факта за сътворенъ. Сърбия, обаче, ни заидѣ и диги войскитѣ си да ни унищожи и завладѣе. Българскитѣ народъ, обаче, се окриленъ отъ идеята за обединението си духъ, се вдигна до единъ, и разбѣ сръбската армия и подхостъ и навлѣзе въ сръбската земя, имайки пълното право, да си вземе назадъ своето. Но пакъ се крътосаха интереситѣ на велики сили и ние трѣбваше да останемъ безъ да получимъ плодъ за побѣдата си, освѣтъ слава.

Въпрѣки всички злани, които сме видѣли отъ сѣдѣтѣ си, въпрѣки възвоната ни умраза съ Гърция, която ни е винаги мамила и ограбвала, българскитѣ народъ, обзетъ всецѣло отъ идеята и мисълта за освобождение на брата — робъ, и обединението на цѣла български народъ, подаде братска ръка на подима съседъ. Въ 1912 г., въ единъ борба, той избави брата робъ, уви! за да го остави подъ по-грозно робство, вслѣствие измамата на съюзницитѣ му, които, до като той се биеше, кроаха адски планове противъ него. А Румѣния, незадоволявайки се отъ това, което и даваха доброволно за съмнителниа неутралитетъ, заби ножа въ гърба ни, въ момента, когато се борѣхме за животъ или смъртъ и ни принуди да сключимъ позорния букурешки миръ въ 1913 год., съ който ни се отне прѣдпопрѣдѣлата отъ войната, узаконена съ нашето право и междусъюзнически договори, прѣдписани отъ руския царъ, покровител на съюза, договоръ, който тѣ най-цинично потѣпнаха, като отнеха насила признатитѣ отъ тѣхъ наши земи. Румѣния, подбуждена отъ своята алчностъ за лека плячка, възползувана отъ нашата вѣрменна немошъ, отне най-богатата област на България, населена отъ чисти българи, за да увеличи съ тѣхъ числото на пѣшкитѣ подъ полицейския и режимъ робѣ — българи и потривайки отъ задоволение рацѣ, прострѣ погледъ и по-надалечъ, къмъ хубавитѣ Варна, Русе и Шументъ.

Макаръ и побѣденъ и ограбенъ, българскитѣ народъ не се отчая. Съ устрѣмъ и твърдостъ, които иматъ само фанатичитѣ, той взе да се готви пакъ, за да отвоюва, въ даденъ моментъ правата си. Тѣхъ, сѣрменъ той скоро излъчува материалнитѣ рани отъ ско-

рошната война. Една рана обаче го болѣше, която той умислено човъркаше, раната на душата му: че народното дѣло не е довършено, че въ момента на успѣхъ, той е билъ измамъ и че братѣтѣ му е робъ. И мисълта за освобождението на брата и обединението на разпокъсания народъ го прѣсѣдваше и му даде сила и вѣра да се готви, съ още по-голяма енергия за отплата.

И великиятъ моментъ доиде скоро, по-скоро отъ колкото го очакваха, но той зарави българския народъ приготвенъ и силенъ, такъвъ, какъвто не го мислиха другитѣ, особено сесатитѣ му врагове, които съ надсѣвжма и гордостъ гледаха на него. Нашитѣ храбри съюзници започнаха да нанасятъ съкрушителни удари на враговетѣ. И падаха крѣпоститѣ една слѣдъ друга, и погизаха царствя. Нашитѣ съседѣ бѣха, обаче все горди. Тѣ не отстъпваха ограбената отъ насъ земя а даже претендираха за нова. Увѣщанията на по-младритѣ не ги убѣдиха. Търпѣнието у българския народъ изчезна. И той сложи мѣча си въ вѣзвитѣ на побѣдата и тѣ наклониха завинаги на страната на съюза. Три години отъ тогава България, рамо до рамо съ великитѣ си съюзници гради дѣлото на Съюза. Въ Добруджа и Влашко тя погрѣба една легенда, че българскитѣ войска имѣа да стрѣля сръбчу русѣ. Дѣйствително тоя сторъ това — стрѣля сръбчу русѣтѣ съ боя на сръдце. Но мисълта, че той се бие за свобода и обединение го окрижваше и той въ съзнанието си стрѣляше, не на руския, простия народъ, но на царскитѣ агенти, на съюзницитѣ на Румѣния, дошли да ни унищожатъ и поробатъ. И това го стори съ честъ. Всѣкому би стрѣлялъ той, като се касае за неговото обединение. Нищо не е тъй силно и давящо у българина, колкото мисълта му за обединение, която обема цѣлата му душа.

Великиятъ германски народъ и неговитѣ съюзници на развораха и ние си подадохме ръка, за да бѣдемъ на винаги свързани, въ щастие и нещастие, градейки изкрено общата съдба, основана на право и истина. Мечтата на българския народъ се изпълни, съ извънната материална и морална помощ на съюзницитѣ. България обедини въ общото отечество ограбенитѣ отъ нея Добруджа, Македония и Поморавско и здраво ги държи въ прѣгръднитѣ си.

НАШАТА АНКЕТА

(Продължение отъ брой 96).

Въ лагеръ Власинещи сж били настанени отъ Айдемиръ изначало 800 души, а отъ Кара-Омуръ 900, обаче, впоследствие отъ тѣхъ сж били разсѣдени изъ другитѣ лагери около 590 души. До дѣлото на миналата година прѣварали въ грозна мизерия; хлѣбътъ който имъ се даваше, билъ неизпеченъ, замѣсенъ отъ развадено брашно съ слама. Просто не било възможно да се адъ. Въ бордитѣ било много влажно. На мизина не била уважена молбата да ги освободятъ, да се настанятъ на кѣрии изъ селото, защото нѣмало какъ да оправдатъ чиновницитѣ разходитѣ по постролването на бордитѣ, съ които били направени добри гешѣфти. На дѣца отъ 7 години надолу се давало половинъ джѣзъ. Всички, съ сѣмж на очи, се оплакватъ отъ немилостивитѣ побои на прочутитѣ румѣнски джандарми, които не щадѣли нито дѣцата, нито женитѣ. Тѣ просто търсѣли поводъ да биятъ интерниранитѣ съ тоаги. Това вършили и прѣдъ очитѣ на самитѣ комендантѣ Тешко и горко за тоя, който минута не се построялъ на прѣварката. Като ставалъ рѣчь за побои, не мога да не помена още единъ потрѣсашъ фактъ. Нѣколко дни прѣдъ прѣнасянето на отвлѣченитѣ, всички били изкарани изъ помещи прѣдъ комисията за прѣдаването, която се прѣдседателствувала отъ единъ сенаторъ отъ Букурещъ. Заповѣдано имъ било да се отдѣлятъ женитѣ на една страна, дѣцата до 17 години на друга и възрастнитѣ отъ 46 години на третъ. Понеже било настанило изначало извѣстно безредине, прѣдседателитѣ почналъ да ги псува и да вика на джандаритѣ, да ударятъ съ прикладитѣ. И тѣя, които ми разправяха за тоя фактъ, добавиха, когато единъ сенаторъ правилъ така, то какво остава за по-малкитѣ чиновници. Името на сенатора знаахъ българинтъ Иванъ Ивановъ габровалията отъ Браила, който сега се намира въ изолираниитѣ българи въ Букурещъ. Побойната, мизерията и влажнитѣ борди сж причинили разпространяването въ голѣми размѣри на тифтъ. На моментъ отъ медицинска помощъ. Нещастнитѣ били изоставени на своята съдба. Въ лагеръ Власинещи отъ Айдемирци измѣрѣли новечъ отъ 250 души, а отъ Кара-Омурци около 280. Единъ нещастникъ баца отъ 8 дѣца се заврѣща само съ едно. Има нѣколко групи дѣца, които изгубили въ Власинещи и бацитѣ и си майкитѣ си. Днесъ тѣ идатъ въ своята скѣпа родина, като крѣпки сираци съ прожѣтне на уста за онова мащинско патрѣно отечество, което е подирилъ спасение отъ заслужената си гибелъ въ тѣхнитѣ мѣстения и нещастия. За тѣя дѣца, които днесъ намиратъ машински грижи у приружающитѣ ги сѣселенки, които сж дѣлили сж тѣхъ своята участь, нашитѣ власти трѣбва оръбие да се загрижатъ.

Всички интернирани, дѣца и възрастни, сж били заставени принудително да работятъ по чѣфлицитѣ. Тамъ тѣ сж бивали третирани крайнѣ безчовѣчно. Просто гладували. Боеритѣ, които въ Румѣния плуваха въ разкошъ и развала, имъ плащали дневно отъ 55 ст. надолу. На мнозина даже нищо не плащали. Споредъ

твърдението на заирналитѣ се, тѣя жестоко бил третирани отъ боеритѣ и самитѣ румѣнци — тѣхни работници. А румѣнската олигархия се облъгва на тоя народъ въ 1916 година, за да достигне величнето на Румѣния! Не единъ път ний сме изтъквали, че нашата съседна дѣлми своя заслуженъ погромъ не на извѣвратъ на своята съюзница Русия, а на собствената си вътрѣшна гнилошъ въ държавния стрѣй. Малко по-добрѣ бие поставени ония, които бие пращани на работа по новостроящата се жѣлѣзопътна линия Румѣнъ. Тѣмъ се плащало сръдно между 1'10—1'50 лв. дневно.

Отъ Айдемиръ въ лагеритѣ Власинещи били оставени 96 младежа, а отъ Кара-Омуръ 67. Още при заминаването на освободенитѣ, тѣ бие прѣстѣнати на работа изъ чѣфлицитѣ, дѣто ги очаквало мизерия и бой.

Дезинфектирането на отвлѣченитѣ почна отъ 6 того, а днесъ вече почна товаренето имъ на шлеповѣтѣ. Тѣ ще бѣдатъ отнесени въ Силистра, дѣто ще прѣкаратъ 21 денова карантина.

Вчера, на 6 того, раздадохъ на най-бѣднитѣ, прѣдимио сирачетата и въдовцитѣ, помощи отъ сумата, която отпусна фонда „Добруджа“ за цѣлата. Дѣла да прѣдамъ чрезъ нашия вѣстникъ голѣмитѣ благодарности къмъ управлението на фонда за това трогателно внимание. Получаватъ се извѣстия, че въ много градски центрове изъ Добруджа сж съставени специални комитети за събиране помощи за освободенитѣ.

На 6 априлътъ е билъ посѣтенъ отъ началника на 4 Дивизия г. Генералъ лейтенантъ Каселовъ и германския комендантъ на Браила. Прѣдъ придружающитѣ ги тѣ не сж могле да скриятъ своето възмущение отъ акцията на румѣнцитѣ съ отвлѣчането на тѣя нещастни дѣца, жени и старци. Всѣмъдневно прѣдъ лацеума се трупа тѣла отъ любопитни румѣнци, които съ срамъ наблюдаватъ потрѣсашата картина на своята жестокость.

Считамъ се за длъженъ да подчертая особенитѣ грижи, които проявяватъ всичкитѣ наши военни власти въ Браила, за облъгчаване участѣта на освободенитѣ. Отъ деликатностъ и за да не бѣда укорошъ въ ласкание, ще замѣча имената имъ. Ще ми се позволи само една бѣлѣжка: да бѣдатъ набавени повече транспортни сръдства, за да се избѣгне чакането въ тѣя студени зимни дни. Нега всѣмъ турятъ на разположение на комисията позече кола, а ако е възможно и камioni и то закрити. Налага се пѣкажъ да се уреди и прѣвозътъ на освободенитѣ отъ румѣнскитѣ до нашитѣ камioni.

На 6 того въ 6½ часа слѣдъ обѣдъ бѣше уговорена срѣща на демаркационната линия между румѣнскитѣ и нашитѣ делегати. Тукъ бѣ повърнатъ отъ наша страна списѣктѣ на втората партида за освобождаване удобренъ Подигна се споръ за редѣтъ на окръжитѣ, по които ще става освобождаването. Въпросътъ се уреди, като четвърта партида мина на мѣстото на третата. Първата, втората и третата групи ще бѣдатъ прѣдавани прѣзъ 5 дни, а останалитѣ прѣзъ три. Споредъ обясненията на делегатитѣ отъ румѣнската комисия общото число на освободенитѣ ще възлиза между 8—900 души, въ това число и нѣколко стотинѣ българи отъ окупирана Румѣния.

Съ втората партида ще бѣдатъ прѣдадени около 1020 души, отъ които около 800 души изъ Силистренско болшинство отъ с. Калинегрово. Съ третата партида около 1000 души отъ Силистренско и около 300 изъ Кюстенджанско, а съ четвъртата група около 1000 души отъ Кюстенджанско и около 300 души изъ Силистренско. Отъ Силистренско общо ще бѣдатъ прѣдадени между 4—5,000 души.

На 10 того ще бѣдатъ прѣдадени отъ Тулчанско слѣдѣнитѣ българи: Ивановъ Нехо отъ Моруголо, Тодоровъ Тенчо отъ Майосъ, Нехѣловъ Злати отъ Греу и Ивановъ Христо, Петровъ Ганчо, Цоневъ Миря и Цѣтковъ Н. Петръ отъ гр. Тулча.

Отъ Балчикска околина ще бѣдатъ прѣдадени на скѣпата дата слѣдѣнитѣ лица: Афузъ Матѣвъ, Афузъ Сали, Афузъ Мехмедъ Сали, Мехмедъ Хасанъ, Халикъ Касаджъ, Юсуфъ Менибаръ ходжа отъ гр. Балчикъ, Мехмедъ Садѣвъ отъ с. Тече, Ганѣ Шеревъ отъ с. Шабла, Абула Менегитъ, Илязъ Меджи Ходжа, Мустафа Апри отъ с. Дуванъ-Юнасъ, Хасимъ Талибъ отъ Наварна, Хаджи Ахмедъ Мехмедъ отъ с. Шахангаръ, Афузъ Бадиръ Бѣдѣвъ отъ с. Оспасово, х. Сатула Хасанъ отъ с. Прѣселенци, Мамудъ Халибъ Шакиръ отъ с. Шахнагаръ, Мимунъ Салимъ отъ с. Геленджикъ и Хмсенъ Сюлейманъ отъ с. Байрамъ Бунаръ.

(Слѣдъ)

Ени-кѣйскитѣ хорѣ и Главнокомандующия.

(Специална телеграма).

Кюстенджикъ 13.И.

Цѣла денъ, 12 февруарий, добруджанскитѣ хорѣ прѣкара въ разгледаше на града Кюстенджикъ. Гражданитѣ на всѣкъ крачка му изразяваха своитѣ горещи симпатии. На обѣдъ г въ Д. Казѣвъ поднесо на хориститѣ подарѣци, а слѣдъ обѣда посѣтиха вилата паркъ на Главнокомандующия. Ослѣдъ вечеръ хориститѣ, съ горѣщи факли въ рацѣ, и на чело съ музиката на 5 пѣхотенъ дунавски полкъ, потѣслиха отъ площада прѣдъ читалищния салонъ изъ главнитѣ улици на града съ пѣсни и радостно викове „ура!“ Скоро слѣдъ манифестантитѣ се нарѣдиха Кюстен-

дискретни граждани въ импозантно шествие. Виконте „Да живее Добруджа“, „да живее България“ — станаха по късно града. Към 8 часа манифестантите спряха пред главната квартира и, върху изкуството на събраното множество, хорът напе „не сме ние добруджанци“, а музиката изведе „добруджански край“. Главнокомандующият се заведе, заобиколен от висши офицери. Общо „Ура“ се поднесе отряд и отбави почит на обичайни и уважавани вожд на българската победоносна Армия. Епископът Петър Райков на протест, но силен език, поблагодари на Главнокомандующия за свободата която предоставяната от него българска армия дарува на добруджанци. Райков описа бляско на победените до скоро добруджанци, които бяха за българско училище, българска църква и българско управление и минаги терзани и подлагани на беззакония, граничащи с пладнешки обир. След него добруджанската мона Юрдана Добрева съ думите „Присъето, Господи! Генерал, този дар от милата ни, вятна Добруджа, за вашите грижи да ни освободите от ромънско иго!“ Дари главнокомандующия с дълга, добър извезан пошвер. Главнокомандующият, трогнат, стисна рацът на милите добруджанци и с тих и плаво глас се обърна към епископа с думите: „Честит се смятам, че днес мога да поздравя вас тук, скъпи представители на вятна Добруджа. Хубаво сте направили добруджанци, че сте дошли да ви видите в България и да ви подкрепят. Вие сте свидетели на всички оми героизми и себоторпяние на нашите мили български герои, които, ето вече трета година, воюват с враговете. Вие видите как тия лъвовете отбиха нападенията на враговете и в дадоха многожеланата свобода. Запомнете добри, скъпи добруджанци, че вашата радост от свободата и вашето желание да бъде тия лъва, скъпост и желание на всички български войници. Нали за това хиляди български юнци сложиха героически кости из добруджанските поля? Вашите освободители ще продължат до край борбата за обединението на България. Да живее Царят на българите, да живее България, да живее свободна Добруджа, ура!“ Когато бурята на тия възгласи на всички манифестанти утихна, добруджанци подхванаха: „Ура! да живее главнокомандующият! да живее България! да живее царят!“ — Хорът запя „Милите кръстни пълчи пълчи на български език“, музиката засвири „муни марица“, а Главнокомандующият заведе разговор с хористите. Кръсно хоро, по съветения от първите фалии площад, завърши трогателното тържество. Въ 9 часа започна добруджанската седница; изплатиха се 14 номера от добруджанския хор, от хора на дъщерската гимназия и от музиката на 5 пехотен полк. Върхо поналя на добруджанци се посрещаше с бурни радостни гласове. Хоровите песни, ратоничите, парчането хористите и седничката изплатиха, с своята безскупост, зрителите с умилание. Въ всеки антракт главнокомандующият отиваше между добруджанци и с тях се отвори душа, сближът сбли и прѣбли с него, му разправиха за всичко из Добруджа. Най-много привляко върху си вниманието на Главнокомандующия напетият млад епископ Митю Петров, когото Главнокомандующият извика при себе си, разпита го за семейното му положение и му израти вътора си с думите: „Какъв здрав и хубав българин е отхранила вятна Добруджа!“ Седничката завърши с кръсни народни хора на добруджанци, късно прѣз нощта. Главнокомандующият, като пожела на гоитите добър нощ, се сбогува с тях, а след него и кметоци, доволни от патристичната и мила вечер, се разотидоха по домовете си.

Завърналите се от заточение

в Молдова българи — заложници.

Редактора на г. П. Тодоров, който замина в Браила и Букурещ, за да анкетира завърналите се от заточение въ Молдова българи, ни съобщава следното от Букурещ за завърналите се българи — български поданици, съгласно спогодбата между нашите и ромънските военни власти, въздъстане енергичното за съдействие на българския представител въ Вукурещ г. Генерал Тантисовъ.

Освободените от карантина, въ присъствие на царския ни военен представител генерал Тантисовъ и български консул майор Станчев се откупи, въ българската църква панахида за измърляните въ Молдова другари. Малката църква бѣше арпѣлена от богомошци. Службата се извърши от нашия архимандрит въ съслужие съ освободените от пѣлѣ наши свѣщенници от Браила и Галацъ. Когато се каза „вѣчна памет“ всички смарено колѣничиха в много от присъстващите зарикаха. На всички очите овлажняха. Имаше жени, които плачеха съ гласъ.

Говорика Н. В. архимандрита за виновниците на молдовската гробница. След него нашия свѣщенник от Галацъ, за мъченичата и страданието на отбѣчените въ сѣверната област въ Молдова, дѣто съзатнали повече от 13,000 души, без тия измърляни въ другите области и припомни единъ от хилядите случаи, когато комендант на центъра Рипичени поручик Попеску, на молбѣ на интернираните за подобряне положението имъ отговори: „когато повече българи измратъ, толкова по-много медали ще получа“. На край говори бившият чиновник от българската народна банка въ Силистра Вълков, който от името на всички интернирани, благодари за грижите полагани за спасяването имъ, а въ особеност благодари генерал Тантисовъ и майор Станчев. На двора всички се фотографираха за споменъ.

Изъ чуждия и нашия печатъ

Германия и обединението ни.

„Фосике Цайтунгъ“ въ статията „Радославовъ на договорната маса“ дава изразъ на общественото мѣние въ Германия относително нашето национално обединение.

„Прѣди да застане за Врестъ-Литовскъ, Радославовъ въ дълга рѣчь прѣд Народното Собрание разви задачите на правителствената политика, която може да се изрази само съ едно изречение: обединение на всичкиятъ населени съ българи земи въ едно царство. Този програма единодушно е приета и поддържана от водителите на всичкиятъ партии, като не изключимъ и социалистичния Господинъ Радославовъ се явива въ Врестъ-Литовскъ като изразител на едно единодушно желание на цялата българска нация.

Принципътъ на болшевиките за миръ безъ всякакви анексии въ България пѣма привърженици; но въ замѣна на това цѣлѣятъ народъ отъ царя до сѣтлив оларъ съ единодушие въ мѣнението за националното обединение, единъ съзнателно, а другитъ спонтанно, подъ силата на въковна история, на общи радости и страдания. Общото мѣние е, че войната не ще се свърши прѣди България да се обедини. Съ болшевиките съгласието върху тоя въпросъ би било лесно постижимо, ако тѣ нѣматъ толкова силно отарашение къмъ самата дума „анексия“. Македонци, добруджанци и моравци сж твърдо рѣшили на никакъ цѣна да не допуснатъ едно повторно поробяване. Отъ всичкиятъ освободени български земи непрѣстанно се получаватъ горещи изявления въ тоя смисълъ; много депутации отъ почтени хора даватъ въ послѣдните седмици изразъ на това общо желание на тия, които прѣдставятъ. Болшевиките трѣбва да се съгласятъ, че това е равно на национално желание.

Съгласието съ Русия въз основа на това ще бъде улеснено, още повече, че бъдещата велика България не ще посегне на руски или украински земи, а само ще дезанексиратъ земи отъ Ромъния свои земи. Отношенията между руси и ромъни, лоши и безъ това не ще създадатъ прѣчка по тоя въпросъ.

Затова, въроятно, Радославовъ не говори нищо въ своята рѣчь за Русия, а само за посѣдната рѣчь на Хертингъ, като се набѣга на факта, че Германия е изоставила разрѣшението на балканския въпросъ на Австро-Унгария. Този прѣдполага „независимостъ“ на германската империя спрямо България и обезпокоява много български политици и е изтъкната въ събранието. Подчерта се, че България е сключила договоръ съ Германия и затова ще очаква отъ нея поддръжка за своите претенции.

Дѣйствително, въ договорите между България и централните сили е прѣвиденъ въпросътъ, че въ случай, ако Ромъния мѣне въ числото на непрителски тѣ държави, България ще получи Добруджа. За да не се утѣми рѣшението въ неутралната още Ромъния, въ която германците имаха много економически интереси, взе се рѣшението това да се не внесва въ договорите. България се задоволила само съ устните уверения. Нѣмската честност бѣше достатъченъ залогъ. Затова българите безъ всякакви уверения вѣзвяха Добруджа, а посѣдението на кайзеръ Вилхелмъ и рѣчта на графъ Оберндорфъ въ София прѣз послѣдните дни по случай рождения денъ на кайзера даватъ пълна вѣра на българите относно германските намѣрения по тоя въпросъ.

И дѣйствително, чувство и разумъ говорятъ за пълна поддръжка на българските искания отъ страна на Германия.

Ние не можемъ да забравимъ голѣмите услуги, които българите принесоха намъ и въ Турция като въ най-критичния моментъ минаха на наша страна; не можемъ да забравимъ храбростта на българските войници и сръдечния приемъ на нѣмските войници, които въ интереса на военните дѣйствия бѣха изпратени въ България. Нѣмските интереси не се накар-

няватъ отъ националното обединение на България. Можемъ ли ние да изоставимъ една вѣрна и прѣдана държава, да измѣнимъ единъ приятелъ заради прѣдателя страна, която въ единъ тежъкъ часъ лукаво ни нападна въ гърба? Ако ние не изгубимъ нѣто нѣда земя, това се дълже на храбростта на нашата войска, която прочѣ потоци кръвъ, за да се защити.

Въ интереса на Германия е на Балканите да се създаде една силна България, изпитана въ своята вѣрност и прителство. Съмнѣнието на българските политики е неоснователно. Ако държавниятъ канцлеръ се споменува нищо за българските претенции и обединение, това се обяснява не съ нѣкаква невнимателностъ, а съ това, че Хертингъ дословно отговори на г. Уайсонъ. Българите скоро ще се уверятъ, че думите „вѣрностъ за вѣрностъ“ не сж празни.

Ромъния и мирътъ

„Bucarester Tagblatt“ печата една статия, озаглавена „Раза на военна акция“, въ която между другото се казва:

„Въ свързка съ прѣговорите за миръ съ Украйна и Русия, които ще дадатъ възможността на централните сили да приложатъ новата си политическа организация на изтокъ е и разрѣшението на ромънската проблема. И тукъ не е далечъ брѣмето, когато акцията на словото ще бъде прѣдпочетена.

Ромъния може да има миръ при условията, които сж познати на правителството въ Ясъ, които трѣбва да бъде една халва въ верната нови териториални наредби на балканите, явили се необходими, чрезъ начина на развитието на войната. Ако въ Ясъ още мислятъ, че може да продължаватъ да играятъ неясната и фалшива роля, то тогава скоро или по-късно ще трѣбва да прѣстане суспендирането на оръжието, при което ромънската армия мога да се възобнови и да стане инструментъ на нови политически планове“.

По въпроса за мира

Вина. Вѣстниките обнародватъ свѣдѣния отъ достоверенъ източникъ по послѣдните слѣбтия въ Врестъ-Литовскъ. Относително въпроса за холмската губерния, която трѣбва да бъде прѣсединена къмъ бъдещата украинска държава, възбужденето на политиките е неопитно, тъй като разрѣшението на тоя въпросъ отговаря на принципа за правото на народите да се самоопредѣлятъ, принципъ признатъ и отъ самите поляци. На Украйна ще трѣбва да се даде помощъ, за да може да изгладни стопанските си задължения, които засѣятъ монархията. Този помощъ ще бъде не само техническа по я военна, ако стане нужда да се пазятъ складовете, жѣлѣзопѣтните центрове и транспортите противъ чегитъ и нападенията на болшевиките. Касае се, не за воененъ съюзъ, а за една сблиа организация за запазване на реда. Що се отнася до декларациите на Троцки, тактиката на русите да отхвърлятъ сключането на формаленъ миръ е по-добра за тяхъ, понеже пѣе съвършенъ не се обвързваме съ тяхната декларация. Отъ международното гледище ние сж, слѣдователно, още въ война съ Русия. Положението се опрѣдѣля само въ сѣществуванието на едно примирие, което може да деонсиратъ. Руското правителство ни даде, прочее, възможностъ да деонсиратъ примиренето и да продължатъ войната, или да направятъ и ние една подобна декларация за миръ. За монархията нѣма причина да деонсиратъ примиренето. Въ Германия, напротивъ, изглежда, че сж по-спектична. По положението скоро ще се поясни. Отъ друга страна би било голѣма грѣшка отъ наша страна да направимъ една декларация за миръ, подобна на руската и да обвържемъ така рацѣте си. Това би било неудобно въ случай, че стане нужда да се нависнемъ, напримеръ, за да пазимъ Украйна. Въ всеки случай нашите отношения съ руското правителство не сж скжсани. Самите руси не желатъ това. Напротивъ, тѣ искатъ чрезъ радиотелеграфа и посредството събраните сега въ Петроградъ комисии да поддържатъ дипломатически сношения съ насъ. Относително Ромъния, ние чакаме, въ най-скоро време, тя да заяви, че е готова да прѣговори съ насъ.

По случай окончателното излизане на Русия отъ строя на воюващите държави. Прѣседателятъ на френската република г. Поанкаре се състѣнява съ своите министри върху новото положение, като е подложилъ на обсъждане и въпросъ за мира. Всички обаче рѣшения, взети въ тия състѣнявания, се пазятъ въ голѣма тайна.

Английскиятъ лидеръ на работничите Хендерсонъ — заявилъ въ едно прѣдизборно събрание, че Британската демокрация трѣбва да припадне всички

присъствани въ пати на бързия общъ миръ, даже и тия, които биха се явили отъ страна на сегашното правителство.

Берлинъ. Споредъ „Германна“, райхстагъ не разиска вѣроятно на 21 февруари мирния договоръ съ Украйна, който, както е известно, трѣбва да бъде одобренъ отъ Райхстага преди да бъде ратифициранъ. Вѣрва се, че по този случай имперският канцлеръ, графъ Хертингъ, ще произнесе рѣчь. Споредъ сѣкия вѣстникъ, депутатътъ Тримбарахъ изваля на фонъ Кюлианъ благодарностъ и признателностъ отъ страна на всички партии за първия сключенъ миръ.

Изъ чужбина.

(В. Т. А. и радиотелеграфа).

Постигнато пълно съгласие между политическите и военни фактори въ Германия.

Берлинъ. Тъзвечерниятъ вѣстникъ съобщаватъ, че на конференцията въ главната квартира било постигнато пълно съгласие между политическите и военни фактори. Окончателното рѣшение още не е известно. Резултатътъ ще бѣда формулиранъ публично само следъ няколко дни.

Седалището на Украинската Рада, прѣмѣстено въ Житомиръ.

Виеня. Вѣстникътъ се научаватъ, че украинската Рада прѣнесла седалището си въ Житомиръ и че установила прѣки спомени съ насъ. Можемъ да се надѣваме, че това вѣстие облекчение ще може да доведе до едно бързо сключаване на всички сключени конвенции.

Австрийцитъ заели Бродъ.

Австро-Унгарско съобщение: Вѣнското бюро на пресата съобщава, че, съгласно точка 2-а отъ сключения съ Украина договоръ, споредъ който се установяватъ старитъ граници между двѣта страни, австро-унгарскитъ войски вчера вѣзлиз въ гр. Бродъ, тържествено посрещнати отъ властитъ и населението. Съ заемането на Бродъ, и последниятъ градъ въ лѣвочна Галиция влиза въ австро-унгарската монархия.

Съгласенски прѣдупрѣждения сирѣмъ Ромѣния.

Посланицитъ на съглашенното изтъкнали прѣдъ ромѣнското правителство послѣдствитата, на които то би се изтъквало, ако Ромѣния измѣни на общата съглашенна политика.

Френцитъ за сключения миръ.

Въ „Журналъ де деба“ Оскътъ Гювенъ пише: „Най-голямото неудобство отъ сключаването на миръ е трагичното положение на Ромѣния. Въ „Фигаро“ Алфредъ Касюсъ казва: „Мирътъ съ Украина и мирътъ, който би могълъ да се сключи съ Ромѣния, сж само обикновени сирѣбни епизоди отъ войната.“

Ромѣния и Бесарабия.

Буда-Пешския в. „Азъ Ещъ“ съобщава, че между Бесарабския парламентъ и опозицията въ Ялъ се е постигвало споразумѣние, относно подготовлениата по обединението на Ромѣния съ Бесарабия. Споредъ сѣкия вѣстникъ, служебно се носили за прѣдстоищо абдикирано на ромѣнския кралъ.

Григориянскитъ календаръ въ Русия.

Съ декретъ отъ 3.II въ Русия е въведенъ западния календаръ.

Русия анулира вземитъ.

Съ декр., отъ 6.II всички вътрѣшни и външни държавни заеми на Русия се анулиратъ. Паракодитъ на частни дружества и лица се конфискуватъ и обявяватъ за народна собственостъ. Спиратъ се изплащането на дивиденди на каквито и да било цѣнни книжи.

Добруджанци! Вадете будни на поста си, отдайте се всецѣло на отечествената кауза, за-да се увнчѣе съ успѣхъ народното дѣло

Хроника

Благодарностъ на завърналитъ се заточеници. Централниятъ добруджански народенъ сѣбѣтъ е получилъ охѣдната телеграма отъ Силистра:

Пристигналитъ добруджанци изъ Молдова, около 800 души, изпращае горещъ поздравъ на сѣбѣта за придобитото ли освобождение. Високо и ясно дигайте знамето, на което сте поставили, ясно и категорично дѣяла: „Освобождение и обединение на пѣлокуния български народъ“. Търпѣнието и надеждитъ ни отъ 40 години насамъ, днесъ трѣбва да получатъ сбѣждане, като се слагаемъ най-вече върху собствено достойнство — независимо царство. Грѣхната, сторена прѣди 40 години, да не се повтори. На край прѣдупрѣдете сѣбѣтъ, че поставяме надъ всичко националния идеалъ на роднитъ ни борби „свобода или смъртъ“.

Отъ пристигналата първа пратка добруджанци: И. Вѣчваровъ.

Добруджанци при финландската депутация въ София. София 14.II Днесъ, 10 часа пр. об., прѣдставителитъ на добруджанския народенъ сѣборъ д-ръ Т. Георгиевъ и Драгомиръ Пачевъ посетиха въ хотелъ „България“ делегатитъ на финландската рпублика г. г. Никола и Калима за да ги поздравятъ, отъ името на Добруджа и имъ поднесатъ мемоаръ на добруджанския сѣборъ. Срѣщата между прѣдставителитъ на двѣта, скоро освобождени отъ тежко робство страни, бѣше извънредно сърдечна. Тѣ се познаха като брати по оръжие, борещи се за права и свободи най-сѣжитъ блага на всѣки съпателенъ народъ.

Първиятъ снѣгъ. На 15 тогѣ сѣверна Добруджа осѣмна въ дебеа покривка отъ снѣгъ. Това е първиятъ снѣгъ отъ тази зима.

Щедъръ дарителъ. Жителитъ отъ с. Чанели — Набадагско, Радъ Янковъ, сѣдѣ като посетитъ и изслуша ученицитъ въ училището на сѣщото село, изказа своята благодарностъ за отличния имъ успѣхъ и като имъ пожела още по-добъръ успѣхъ и здраве, за да станатъ добри занетници на своята родина, рѣкува се съ всички ученици и при излизането си благодари на учителитъ за положения отъ тѣхъ трудъ.

Сѣдѣ това изказа желание прѣдъ главния учителъ да свнѣа черковно училищното вѣстостелство прѣдъ което помери 125 лева за училището, та да се набавятъ най-необходимитъ учебни помагала за трудящата се младежъ.

Настоятелството и главниятъ учителъ изказватъ своитъ благодарности на дарителя.

Кародо-спомогателенъ фондъ „Добруджа“

Добришка околия.

с. Александринно.

х. Петъръ Мановъ и Тодоръ Стояновъ по 10 лв. Михаилъ Ивановъ 3 лв., Костадинъ Милаковъ, Коста Колевъ и Петъръ Недѣвъ по 5 лв., Маринъ Димитровъ 3 лв., Атанасъ Илиевъ 5 лв., Тръфонъ Стояновъ 2 лв., Иванъ Трайчевъ 4-25, лв., Григоръ Георгиевъ 2 лв., Костадинъ Савовъ 5 лв., Сава Костадиновъ 10 лв., Стоянъ Пейзовъ 5 лв.

с. Ариутлий.

Христо Манчевъ и Димитъръ Василевъ по 10 лв., Иванъ Плевъ 4 лв., Михаилъ Стояновъ 8-50 лв., Тодоръ Трайчевъ 1 лв., Пѣмо Костадиновъ и Минчо Каравазовъ по 5 лв., Димо Ивковъ 2 лв., Георги Георгиевъ 5 лв., Костадинъ Ивановъ 1 лв., Георги Плевъ и Димитъръ Евевъ по 5 лв., Недѣлко Георгиевъ 2 лв., Николай Ивановъ 5 лв.

Отъ гр. Добричъ.

Борисъ Вѣлчевъ 5 лв., Колю Русевъ 2 лв., Петко Тодоровъ 1 лв., Пенѣлъ Паневъ 3 лв., Отъ учителитъ 5 лв., Георги Вѣлковъ 2 лв., Паскалъ Тодоровъ 1 лв., Иванъ Златъ 1-25 лв., Юрданъ Димитровъ 2 лв., Юрданъ Русевъ 1 лв., Велико Делчевъ 2 лв.,

с. Хасъ Кьоселеръ

Иванъ Йвковъ, Славъ Николовъ и Златъ Тодоровъ по 5 лв., Б. Костадиновъ 2 лв., Стоянъ Костадиновъ, Мустафа Мерджановъ и Мустафъ Ахмедъ по 5 лв., Куля Евчевъ 2 лв., Стани Стояновъ 5 лв., Иванъ Ивановъ 2 лв., Иванъ Николовъ 2-25 лв., Тодоръ Евчевъ 2 лв., Шабанъ Хусеиновъ 1-25 лв., Денчо Колевъ 2 лв., Георги Давяновъ 2-50 лв., Георги Евчевъ 1-25 лв., Иванъ Георгиевъ 2 лв.

с. Авангаръ.

Петъръ Плевъ и Т. Димитровъ Базарковъ по 5 лв., Димитъръ Антоновъ 20 лв., Иванъ Димитровъ 15 лв., Жельо Димитровъ 3 лв., х. Димитъръ х. Ивановъ 20 лв., Мило Димитровъ 10 лв., Ази Нелѣбовъ 5 лв., Азисъ Хусеиновъ Арифъ Ибраимовъ и Мустафа Асановъ по 2 лв., Ахмедъ Имамидовъ 1 лв.

Всичко 893 25

Отъ бр. 96 80,584-85

А всичко лв. 81 478 10

Списъкъ

на завърналитъ се, отъ Молдова, отвлѣчени добруджанци

с. Айдемиръ.

142. Геновъ Колю 55 год., 143. Геновъ Йорданъ 12 год., 144. Геновъ Елена 15 г., 145. Геновъ Иля 24 г., 146. Георгиевъ Николай 45 г., 147. Георгиевъ Маринъ 16 г., 148. Георгиевъ Стоянъ 14 г., 149. Георгиевъ Маринъ 10 г., 150. Георгиевъ Тръфонъ 6 г., 151. Георгиевъ Пена 40 год., 152. Георгиевъ Сѣйка 16 год., 153. Георгиевъ Маринъ 13 г., 154. Георгиевъ Сава 8 год., 155. Георгиевъ Велика 6 год., 156. георгиева добра 2 год., 157. халовъ димитръ 60 год., 158. х. Таневъ Стоянъ 56 год., 159. Христова Йордана 38 г., 160. Христова димитра 13 год., 161. Христова ведѣла 9 г., 162. Христова жельо 13 г., 163. Христова тодоръ 7 год., 164. Христова руси 6 г., 165. Христова георги 2 г., 166. Христова костадина 65 год., 167. Христова талина 15 г., 168. Христова станъ 13 г., Христова николѣна 32 г., 170. Христова костадина 9 г., 171. Христова колю 10 г., 172. Христова василь 10 год., 173. Христова Христо 9 год., 174. Христова недѣла 30 години, 175. Ивановъ петко 80 г., 176. Иванова ирина 28 г., 177. Иванова донка 6 г., 178. Йорданъ Христоу 64 г., 179. Янковъ петко 45 г., 180. Илѣна Илѣна 40 г., 181. Илѣна костадина 18 г., 182. Илѣна марина 16 г., 183. Илѣна тодора 11 г., 184. Илѣна Иля 10 г., 185. Илѣна Христо 8 г., 186. Илѣна калю 6 г., 187. Илѣна димитръ 48 г., 188. Илѣна дѣна 48 г., 189. Илѣна Йордана 18 г., 190. Илѣна Иванъ 14 г., 191. Илѣна надежда 10 г., 192. Илѣна николѣна 4 г., 193. Илѣна славъ 50 г., 194. Иванова ирина 35 г., 195. Иванова маринъ 18 г., 196. Иванова гива 8 г., 197. Иванова недѣла 8 г., 198. Ивановъ стоанъ 14 г., 199. Ивановъ маринъ 12 г., 200. Ивановъ Иванъ 12 г., 201. Ивановъ димо 12 г., 202. Ивановъ господинъ 6 г., 203. Ивановъ Иля 60 г., 204. Ивановъ Илѣна 58 г., 205. Иванова вицѣна 20 г., 206. Иванова Йордана 18 г., 207. Иванова Иванъ 12 г., 208. Иванова тина 10 г., 209. Иванова калѣна 7 г., 210. Ивановъ маринъ 14 год., 211. Ивановъ георги 2 г., 212. Ивановъ Йорданъ 56 г., 213. Ивановъ Илѣна 54 год., 214. Иванова маринѣна 13 год., 215. Иванова петрана 11 год., 216. Ивановъ начо 9 год., 217. Иванова маринъ 34 г., 218. Иванова гергана 6 год., 219. Ивановъ Иванъ 11 г., 220. Ивановъ Йордана 27 г., 221. Иванова Иванъ 4 г., 222. Йорданова добра 35 год., 223. Йорданова Елена 13 г., 224. Йорданова маринъ 7 г., 225. Йордановъ Иванъ 2 г., 226. Йордановъ димитръ 12 г., 227. Янковъ недѣла 58 г., 228. Янкова тодора 15 г., 229. Янкова цвѣта 9 г., 230. Янкова недѣла 8 г., 231. Янковъ Йорданъ 13 г., 232. Янковъ стоанъ 11 год., 233. Йорданова димитра 30 год., 234. Йордановъ маринъ 8 год., 235. Йордановъ петръ 11 г., 236. Йорданова марина 22 год., 237. Йорданова ала 11 г., 238. Йордановъ коанъ 14 г., 239. Йорданова сѣйка 26 год., 240. Йордановъ тодоръ 3 г., 241. Йордановъ добровъ Йорданъ 7 год., 242. Йордановъ нейко 5 г., 243. Иванова Йордана 36 г., 244. Ивановъ станко 14 г., 245. Иванова тодора 8 години, 246. Иванова маринъ 7 години, 247. Ивановъ димитра 2 г., 248. Ивановъ горѣно 10 г., 249. Ивановъ Христо 10 г., 250. Йордановъ станаса 30 г., 251. Иванова катина 32 г., 252. Йорданова маринъ 28 г., 253. Йорданова димитра 9 г., 254. Илѣна Илѣна 80 г., 255. Илѣна ангѣла 38 г., 256. Илѣна рада 12 г., 257. Илѣна тодора 7 г., 258. Илѣна маринъ 3 г., 259. Илѣна Иля 14 г., 260. Илѣна василь 51 г., 261. Илѣна марина 50 г., 262. Илѣна димитра 13 г., 263. Илѣна вѣлка 9 г., 264. Илѣна нѣта 21 г., 265. Илѣна славъ 45 г., 266. Илѣна тодора 40 г., 267. Илѣна калѣна 7 1/2 г., 268. Илѣна калю 13 г., 269. Илѣна Иванъ 55 г., 270. Илѣна георги 14 г., 271. Илѣна маринъ 16 г., 272. Илѣна ангѣлина 12 г., 273. Илѣна Йордана 7 г., 274. Илѣна Никола 85 г., 275. Илѣна георги 46 г., 276. Илѣна Иванъ 14 години, 277. Илѣна

Сѣдѣа.